

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

6.Bhar.299/2024/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Budapesten, 2025. január 15. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A rablás bűntette miatt Terhelt1 I. rendű vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2024. május 21. napján kihirdetett 7.Bf.844/2022/42. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 I. rendű vádlottat 300 (háromszáz) napi tétel, napi tételenként 2000 (kettőezer) forint pénzbüntetésre is ítéli.

A 600.000 (hatszázezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Ebben az esetben egy napi tétel összegének helyébe egy napi fegyházbüntetés lép.

Ellenben Terhelt2 II. rendű vádlottat az ellene bűnsegédként elkövetett rablás bűntette [Btk. 365. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól felmenti.

Terhelt1 I. rendű vádlottat az első- és másodfokú eljárás során felmerült – helyesen – 2.888.378 (kettőmillió-nyolcszáznyolcvannyolcezer-háromszázhetvennyolc) forint bűnügyi költségből 1.576.284 (egymillió-ötszázhetvenhatezer-kettőszáznyolcvannégy) forint megfizetésére kötelezi, míg a fennmaradó – ideértve a II. rendű vádlott vonatkozásában felmerült 163.692 (százhatvanháromezer-hatszázkilencvenkettő) forintot is – összesen 1.312.094 (egymillió-háromszáztizenkettőezer-kilencvennégy) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Monori Járási Ügyészség a 2021. június 30. napján kelt B.856-113/2020.számú vádiratában Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlottakkal szemben a Btk. 365. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő fegyveresen elkövetett rablás büntette miatt emelt vádat, melyet Terhelt2 II. rendű vádlott bűnsegédként követett el.

[2] A Monori Járásbíróság a 2022. november 7. napján kihirdetett 18.B.69/2021/88. számú ítéletében Terhelt1 I. rendű vádlottat az ellene fegyveresen elkövetett rablás büntette [Btk. 365. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól, míg Terhelt2 II. rendű vádlottat az ellene bűnsegédként, fegyveresen elkövetett rablás büntette [Btk. 365. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól felmentette. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és megállapította, hogy az eljárás során felmerült 2.573.055 forint bűnügyi költség az állam terhén marad.

[3] Az ítélet ellen az ügyész mindkét vádlott vonatkozásában a bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést, míg a vádlottak és védőik az ítéletet tudomásul vették.

[4] A Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2024. május 21. napján kihirdetett 7.Bf.844/2022/42. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. Terhelt1 I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki rablás büntetésében [Btk. 365. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont], ezért őt 6 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az I. rendű vádlottal szemben 1.292.000 forint értékben vagyonek Kobzást rendelt el. Megállapította, hogy az I. rendű vádlott a szabadságvesztésből a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. A bíróság a szabadságvesztésbe beszámítani rendelte az I. rendű vádlott által előzetes fogvatartásban és az ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyeletben töltött időt. Terhelt2 II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett rablás büntetésében [Btk. 365. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont], ezért őt 5 év 6 hónap börtönbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a II. rendű vádlott a szabadságvesztésből a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. A bíróság a szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a II. rendű vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

[5] A másodfokú ítélet kihirdetésekor jelenlévő ügyész a nyilatkozattételre 3 munkanap gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül az I. és a II. rendű vádlottak terhére súlyosításért, a velük szemben kiszabott szabadságvesztés büntetések tartamának felemelése érdekében fellebbezést jelentett be. A másodfokú ítélet ellen, annak kihirdetésekor az I. rendű vádlott felmentésért, a védője elsődlegesen felmentésért,

másodlagosan enyhítésért, míg a II. rendű vádlott felmentésért, a védője pedig teljes körű felülbírálat érdekében fellebbezett.

[6] Az ügyészség a fellebbezése írásbeli indokolásában előre bocsátotta, hogy az eljárást a Budapest Környéki Törvényszék, mint másodfokú bíróság eljárási szabálysértés nélkül folytatta le, így ez nem akadályozza az ítélet felülbírálatának. A tényállást a bizonyítékok okszerű és a logika szabályainak is mindenben megfelelő mérlegelésével megalapozottan, a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésben meghatározott hibáktól mentesen állapította meg, így az a harmadfokú eljárás során irányadó. A másodfokú bíróság indokolási kötelezettségének is teljeskörűen és magas színvonalon eleget tett. Az I., II. rendű vádlottak bűnösségének megállapítása és az általuk elkövetett cselekmény minősítése törvényes, az anyagi jogi szabályoknak megfelelő. Álláspontja szerint a Budapest Környéki Törvényszék, mint másodfokú bíróság helyesen állapította meg az I. és II. rendű. vádlottak tekintetében az enyhítő körülményeket. Helyesen rögzítette azt is, hogy II. rendű vádlott esetében a bűnsegédi elkövetői minősége csak csekély mértékben enyhít, mivel a II. rendű vádlott segítsége hiányában az I. rendű vádlott nem is követhette volna el a bűncselekményt. A súlyosító körülményeket nagyjából helyesen vette számba, amikor ilyenként értékelte a cselekmény előre kitervelt, megszervezett elkövetési módját. Ugyanakkor nem értett egyet azzal, hogy a másodfokú bíróság nem látta megállapíthatónak a vádlottak terhére súlyosító körülményként a társas elkövetést, utalva arra, hogy a bírói gyakorlat a többes elkövetést abban az esetben is súlyosító körülménynek tekinti, ha az egyik elkövető tettesként, a másik pedig részesként követi el a bűncselekményt. Ezen túl az ügyészi álláspont szerint Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében további súlyosító körülményként kell értékelni, hogy az elkövetés időpontjában neki, mint a bolt vezetőjének az általa a testvérével közösen elkövetett bűncselekményt kötelessége lett volna megakadályozni, amely a rá vonatkozó pénztárkezelési szabályok betartása esetén be is következett volna. Ezen túl Terhelt2 II. rendű vádlott terhére további súlyosító körülményként kell értékelni azt is, hogy ő, mint a pénztárzárással is megbízott bolti vezető, ezen kifejezetten bizalmi beosztása felhasználásával, annak szabályai megszegésével tette lehetővé a bűncselekmény elkövetését. A fent kifejtettek szerint a jelen esetben az I. és II. rendű vádlottak terhén megállapítható súlyosító körülmények száma tovább növekedett, amely Terhelt2 II. rendű vádlott vonatkozásában számában azonos az enyhítő körülményekével, és a súlyosító körülmények nyomatéka nagyobb, mint az enyhítő körülményeké. Minderre figyelemmel az ügyészség érvelése szerint a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztések nem alkalmasak a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok eléréséhez, mint ahogyan Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében az enyhítő körülményekre utalás már nem állapítható meg az enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazásának okaként, ezért a vele szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban kell meghatározni.

[7] Mindezek alapján az ügyészség azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság 7.Bf.844/2022/42. számú ítéletét – a bűnösségi körülmények pontosítását követően – akként változtassa meg, hogy Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlottak szabadságvesztés büntetését a 7 év 6 hónapi büntetési tétel középértékéhez jobban közelítő, de azt el nem érő mértékűre súlyosítsa a belső arányosság megtartása mellett. Ezen túl Terhelt2 II. rendű vádlott szabadságvesztésének végrehajtási fokozatát az általa elkövetett bűncselekményre a Btk. 37.§ (3) bekezdés a/ad) pontja alapján irányadó fegyház fokozatban állapítsa meg. Egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

[8] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.457/2024/7. számú átiratában a másodfokú ügyészi fellebbezést módosítással, az I. és II. rendű vádlottak terhére a velük szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés mellett a Btk. 50. § (2) bekezdése alapján pénzbüntetés kiszabásáért, valamint az I. rendű vádlottat az eljárás során eljáró szakértő díjazásával kapcsolatban felmerült 2.391.886 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezés érdekében tartotta fenn. A védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

[9] Álláspontja szerint az első- és másodfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárását, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút vagy relatív szabálysértést nem vétettek. A Monori Járásbíróság mint elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, az ügy megítélése szempontjából releváns bizonyítási eszközöket beszerezte. A bizonyítási eljárás eredményeként arra az álláspontra helyezkedett, hogy minden kétséget kizáróan nem bizonyítható, hogy a vádlottak elkövették a vádiratban terhükre rótt bűncselekményt. A másodfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék az elsőfokú eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel teljes körűen felülbírált, melynek eredményeképpen helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az elsőfokú ítélet a Be. 592. § (2) bekezdés a), b) és d) pontjaiban írt részbeni megalapozatlansággal bír, mert egyrészt a tényállást hiányosan állapította meg, másrészt az felderítetlen, valamint az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. A másodfokú bíróság tárgyalást tartott, a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontjában írtaknak megfelelően a részbeni megalapozatlanságot kiküszöbölte és az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján helyes ténybeli következtetés és a másodfokú eljárásban felvett bizonyítás eredményeként az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérően azt kiegészítette, illetve helyesbítette. A már megalapozott tényállás alapján helytállóan következtetett az I. és II. rendű vádlottak bűnösségére, valamint a cselekményüket is törvényesen minősítette.

[10] A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a törvényszék a büntetés kiszabása körében irányadó bűnösségi körülményeket kimerítően számba vette és helyesen foglalt állást abban a körben, hogy a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok elérése érdekében az I. és a II. rendű vádlottal szemben is végrehajtandó szabadságvesztés büntetést kell kiszabnia. A szabadságvesztés büntetés tartamát is kellő mértékben határozta meg, figyelemmel volt a belső arányosság követelményeire is, hiszen a II. rendű vádlott a terhére rótt bűncselekményt bűnsegédként követte el. Az I. és II. rendű vádlott jelentős tárgyi súlyú bűncselekményt követett el, ezért szabadságvesztés büntetésre ítélsük mellett a törvényszék a Be. 61. és 62. §-a alapján törvényesen tiltotta el őket mellékbüntetésül a közügyek gyakorlásától. Ugyanakkor kiemelte, hogy az I. és a II. rendű vádlottak a bűncselekményt haszonszerzés céljából követték el, ezért, tekintettel arra, hogy mindkettőjüknek megfelelő jövedelme van, a Btk. 50. § (2) bekezdésére tekintettel pénzbüntetésre is kell ítélni őket a harmadfokú eljárás során. Rámutatott arra is, hogy a másodfokú bíróság ítéletében úgy rendelkezett, hogy a 2.391.886 Ft bűnügyi költséget az állam viseli. E döntésének indokául a törvényszék kifejtette, hogy ez a költség az eljárás során beszerzett szakértői véleményekkel összefüggésben merült fel és mivel álláspontja szerint a tényállás megállapításához a szakértői vélemények nem járultak hozzá, nem azokra alapítva került megállapításra a

tényállás, ezért ezt a költséget a Magyar Államnak kell viselni. Ezt a bírósági álláspontot a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség tévesnek tartotta. Kifejtette, hogy az I. rendű vádlott a büntetőeljárás nyomozati és bírói szakaszában is következetesen tagadta a bűncselekmény elkövetését. A bűncselekmény helyszínén rögzített kamerafelvételek alapján, tekintettel az általa viselt szemüvegre, sapkára és maszkra, személyazonossága minden kétséget kizáróan a felvétel megtekintése folytán nem kerülhetett megállapításra. Indokolt volt tehát igazságügyi orvos-, antropológiai és videotechnikai szakértő kirendelése annak érdekében, hogy az I. rendű vádlottat, mint a bűncselekmény elkövetőjét egyértelműen beazonosítsák a büntetőeljárás során. Az a tény, hogy a szakértői vélemények alapján sem lehetett minden kétséget kizáróan megállapítani, hogy a helyszínen rögzített felvételeken az I. rendű vádlott látszik – bűnösségét egyéb körülményekre tekintettel lehetett kimondani –, még nem tette szükségtelemmé e szakértők bevonását az eljárásba, ezért a Be. 574. § (3) bekezdése nem alkalmazható és az I. rendű vádlottat a harmadfokú eljárásban a Be. 574. § (1) bekezdése alapján kötelezni kell valamennyi igazságügyi szakértő bevonásával felmerült bűnügyi költség megfizetésére. A másodfokú ítélet egyéb rendelkezéseit törvényesnek tartotta.

[11] Mindezek alapján a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék 7.Bf.844/2022/42. számú ítéletét a Be. 624. § (1) bekezdése alapján változtassa meg és Terhelt1 I. rendű vádlottat és Terhelt2 II. rendű vádlottat a velük szemben a másodfokú ítéletben kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés mellett a Btk. 50. § (2) bekezdése alapján ítélje pénzbüntetésre is, valamint a II. rendű vádlottat a Be. 574. § (1) bekezdése alapján kötelezze 2.391.886 forint bűnügyi költség megfizetésére is, egyebekben a másodfokú ítéletet a Be. 623. §-a alapján hagyja helyben.

[12] Az I. rendű vádlott is benyújtotta fellebbezése írásbeli indokolását. Beadványában elsődlegesen arra kérte az ítéltáblát, hogy teremtsen meg számára azt a lehetőséget, hogy bizonyíthassa, hogy az elkövetőről készült felvételen látható heg az nem egy egyszerű hajhiány, ami az elkövetés és az ő rabosítása között eltelt időben a haj megnövése folytán eltűnhetett, mint ahogyan azt a másodfokú bíróság állította. Ezen túlmenően részletesen kitért a nyomozás és az ügyészség eljárásának általa kifogásolt momentumaira, különös tekintettel a II. rendű vádlott öt terhelő vallomásának keletkezési körülményeire, annak tartalmára.

[13] Az I. rendű vádlott védője a Fővárosi Ítéltáblánál előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben elsődlegesen azt indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság 7.Bf.844/2022/42. számon hozott ítéletét változtassa meg és az I. rendű vádlottat mentse fel az ellene fegyveresen elkövetett rablás büntette miatt emelt vád alól. Másodlagos indítványában pedig a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

[14] Az I. rendű vádlott védője kiemelte, hogy az elsőfokon eljáró Monori Járásbíróság az eljárási szabályok maradéktalan betartása mellett széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le. A lefolytatott bizonyítási eljárás és a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelésének eredményeképpen pedig okszerű és megalapozott döntést hozott, amikor az I.

rendű vádlott felmentéséről határozott. Erre figyelemmel sérelmezte a védő, hogy a Budapest Környéki Törvényszék a bizonyítékok egyenkénti értékelését és egymással történő érdemi összevetését hiányosan és egyoldalúan végezte, figyelmen kívül hagyva a vádlottakat mentő tényeket és bizonyítékokat. Hangsúlyozta, hogy az I. rendű vádlott az eljárás kezdete óta következetesen tagadja a bűnösségét és részletes vallomásaiban fejtette ki érdemi védekezését. Álláspontja szerint – a törvényszék és a főügyészség érvelésével szemben – az I. rendű vádlott vallomásaiban sem az időpontokat illetően, sem azzal kapcsolatban nem került ellentmondásba, hogy visszatért volna a X. kerületi ingatlanba, hiszen bizonyítottan erősen ittas állapotban volt. Ez a körülmény egyértelmű magyarázattal szolgálhat arra, hogy miért nem tudta pontosan felidézni és meghatározni az időpontokat. Utalt továbbá arra is, hogy az I. rendű vádlott védekezését alátámasztották tanú9 és tanú6 tanúk vallomásai. Hangsúlyozta, hogy az I. rendű vádlott bűnösségére a rendelkezésre álló bizonyítékok közül kizárólag II. rendű vádlott időpont3 napján tett terhelő vallomása utal, ugyanakkor a hivatkozott vallomásban előadott történetet a többi bizonyíték egyértelműen cáfolta. Leszögezte, hogy tanú2, tanú3 és tanú1 tanúk a tárgyaláson nem tudták kijelenti teljes bizonyossággal, hogy az I. r. vádlott a rablás elkövetője. Az antropológiai szakértői véleményre utalva pedig arra is hivatkozott, hogy az elsőfokon született kizáró szakvéleményt követően az új szakértői vélemény alapján is 50%-os bizonyossággal kijelenthető, hogy nem az I. rendű vádlott követte el a bűncselekményt.

[15] Másodlagos indítványa körében az I. rendű vádlott védője azt kérte az ítéltáblától, hogy nyomatékos enyhítő körülményként vegye figyelembe a jelentős időmúlást, valamint, hogy az I. rendű vádlott 17 hónapig állt letartóztatás hatálya alatt. További enyhítő körülményként kérte értékelni, hogy a bűncselekménnyel okozott kár részben megtérült, illetve, hogy az I. rendű vádlott egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik. Az enyhítő körülmények nyomatéka a védelem álláspontja szerint kellő alapot nyújt a kiszabott szabadságvesztés tartamának enyhítésére, míg a vádhatóság súlyosítást célzó indítványa nem foghat helyt.

[16] A II. rendű vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét változtassa meg és Terhelt2 II. rendű vádlottat mentse fel a Btk. 365. § (1) bekezdés alapján büntetendő és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett rablás büntettének vádjától. A védő kimerítő felsorolását adta annak, hogy a másodfokú bíróság ítéletének tényállása mely vonatkozásban tartalmaz iratellenes megállapításokat, amely iratellenes megállapításból aztán további tényekre is helytelenül következtetett bíróság, így a másodfellebbezéssel támadott másodfokú ítélet álláspontja szerint részben megalapozatlan. A II. rendű védő továbbá azon rendelkezésre álló bizonyítékokat, körülményeket, és az azokból levonható megállapításokat is részletesen elemezte, amelyeket a másodfokú bíróság elmulasztott, vagy nem megfelelően értékelt, és amelyek abba az irányba mutatnak, hogy a két vádlott egyike sem követte el a terhére rótt bűncselekményt. Hangsúlyozta azt is, hogy a II. rendű vádlott védőjeként is kiemelt fontosságúnak érzi az I. rendű vádlottra vonatkozó bizonyítékok értékelését, hiszen a vádirat azon alapul, hogy a II. rendű vádlott a testvére tekintettel segítséget nyújtott a cselekmény elkövetésében. Amennyiben pedig I. rendű vádlott nem bűnös, és nem ő követte el a bűncselekményt, úgy ebből a vádirat tartalma alapján logikailag csakis az következhet, hogy ebben az esetben a II. rendű vádlott sem bűnös. Rámutatott azonban arra is, hogy amennyiben I. rendű vádlott bűnösségét állapítja meg esetlegesen a Fővárosi Ítéltábla, úgy

ebből még álláspontja szerint nem következik egyenesen az is, hogy Terhelt2 II. rendű vádlott is bűnös.

[17] Az antropológus szakértői vélemények értékelését és ütköztetését követően a II. r. vádlott védője azt a megállapítást tette, hogy a hajhiányos terület hegként történő meghatározására – amely esetre mindkét szakértő egyezően kizárja, hogy I. rendű vádlott volt az elkövető – olyan jelentős esély mutatkozik, amely önmagában kétséggé teszi a bűnösség megállapítását, sőt álláspontja szerint ezen körülmény figyelembevételének mellőzése sérti a kétséget kizáró bűnösség törvényi követelményét, illetőleg az in dubio pro reo elvének általános érvényesülését. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan abban a tekintetben is, hogy – a buli helyszínének pontos címén túlmenően – iratellenesen rögzítette az ítéleti tényállásban azt is, hogy I. rendű vádlott 21:30 körüli időpontban távozott a buli helyszínéről. Érvelése szerint 21:30 körüli távozásra utaló konkrét bizonyíték nem merült fel az eljárás folyamán. Hangsúlyozta azt is, hogy az eljárás során meghallgatott egyetlen tanú sem azonosította, vagy ismerte fel az elkövetőben Terhelt1ot, amely körülmény szintén abba az irányba mutat, hogy nem az I. rendű vádlott követte el a terhére rótt bűncselekményt. A védő továbbá azt az álláspontját is kifejtette, miszerint a vádlottak között történő Messenger beszélgetés pont ugyanolyan mértékben szólhat az I. rendű vádlott születésnapjáról, a közös ünneplésről, mint esetlegesen a rablási cselekményről. A II. rendű vádlott védője a II. rendű vádlott nyomozás során tanúsított magatartását, megtett nyilatkozatait is részletesen elemezte, értékelte. Felvetette azt a problémát is, hogy azon másodfokú bírói okfejtés és megállapítás, amely szerint I. rendű vádlott hamis információkat szolgáltat a cselekménnyel összefüggésben a vád szerint őt végig segítő II. rendű vádlottnak, álláspontja szerint logikai ellentétben áll a vádiratban meghatározott tényállással és a rablás megvalósításának vád szerinti forgatókönyvével, hiszen ebben az esetben így erősen megdőlni látszik az a hivatkozás, hogy a két vádlott tudott egymás cselekményéről és egymást segítve valósították meg a bűncselekményt, és hogy szoros kapcsolat volt a vádlottak között a bűncselekménnyel összefüggésben. Az általa bemutatott bizonyítékokat együttesen, de akár külön-külön értékelve is megállapíthatónak látta, hogy a vádlottak bűnösségével kapcsolatban nagyfokú és ésszerű kétség mutatkozik, amelyre tekintettel álláspontja szerint kizárólag felmentő rendelkezés meghozatala a helyes döntés mindkét vádlott vonatkozásában.

[18] A II. rendű vádlott védője határozottan foglalt állást abban a tekintetben is, hogy Terhelt2 vonatkozásában – függetlenül I. rendű vádlott bűnösségétől vagy ártatlanságától – nem állnak rendelkezésre olyan bizonyítékok, amelyek értékelése alapján kétséget kizáró módon lehetne megállapítani a bűnösségét. A vádirat, majd később a bűnösségről rendelkező másodfokú bírósági ítélet Terhelt2 vonatkozásában álláspontja szerint csak külső körülményekből, közvetett és zárt logikai láncot nem alkotó bizonyítékokból és feltételezésen alapuló állításokból következtetett a bűnösségre. A szándékegységre, a vádlottak összebeszélésére, védenca esetleges bűnös tudattartamára, a bűncselekményben történő konkrét cselekvőségére nézve nem áll rendelkezésre vallomás, vagy egyéb bizonyíték, azokra csupán külső körülményekből következtetett a másodfokú bíróság. A törvényszék arra hivatkozott, hogy a II. rendű vádlott az adott napon megszegte a pénzkezelésre vonatkozó előírásokat, amiket a védő – előírások hiányában - cáfolt; ahogyan a pánikgomb megnyomásának elmaradására is igyekezett megfelelő magyarázatot adni. A védő kiemelte, hogy a pénznek, illetőleg a váltópénznek a fegyveres elkövető ezirányú felszólítására történő

átadása vonatkozásában négy gyermekes családapaként a II. rendű vádlottnak nem lehetett választási lehetősége, de a fegyveres elkövetővel történő szembeszegülést nem is lehet elvárni egyetlen olyan személytől sem, aki ilyen jellegű cselekmény sértettje, vagy passzív alanya. Azt a körülményt pedig, hogy védence bűnösségére következtetett a másodfokú bíróság abból, hogy annak ellenére adta át az elkövető részére az elkövető által nem látott helyen lévő telefonokat, hogy az elkövetőnek azokra rálátása lett volna, egy igen veszélyes és helytelen jogalkalmazói gyakorlatnak tartotta. Hangsúlyozta továbbá azt is, hogy a II. rendű vádlott nem fegyveres biztonsági őrként volt jelen a helyszínen, hanem műszakvezetőként, akinek nem feladata a vagyon védelme és a rablás megakadályozása. Felhívta a figyelmet arra, hogy a II. rendű vádlott a cselekmény közben láthatóan ijedten viselkedett, amit a kamerafelvételek és tanúvallomások is megerősítettek, illetőleg a tanúk arról is nyilatkoztak, hogy nem vettek észre közben, vagy előtte semmilyen gyanús körülményt a II. rendű vádlotton. Az elkövető távozása után a II. rendű vádlottnak tanú2 mondta, hogy még nézzenek körül az üzletben, a II. rendű vádlott pedig ezt követően egyből értesítette a rendőrséget és az üzlet vezetőjét. Abból a körülményből pedig, hogy az elkövető egyébként elrejtette, de nem tette használhatatlanná a telefonokat, álláspontja szerint a II. rendű vádlott bűnösségére szintén nem vonható következtetés.

[19] A védő fellebbezése írásbeli indokolásához csatolta a II. rendű vádlott által kézzel írt beadványát is, amelyben a II. rendű vádlott a felmentését kérte. Hivatkozott arra, hogy négy kiskorú gyermeke nevelésében aktívan részt vesz, becsületesen dolgozik. Amikor a rablás során az elkövető a fegyvert rászegezte, a gyerekei és a három alkalmazottja biztonságát szem előtt tartva döntött úgy, hogy neki mindent átad, szerinte ekkor helyesen cselekedett. Soha nem került összeütközésbe a törvénnyel, az eljárás során is együttműködő volt, igyekezett az ártatlanságát bizonyítani.

[20] A fellebbviteli főügyész képviselője a harmadfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a módosított fellebbezését és annak írásbeli indokolását változatlanul fenntartotta. Kiemelte, hogy ellentétes döntés okán megnyílt a harmadfokú eljárás. Hangsúlyozta, hogy sem az első-, sem a másodfokú bíróság nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely hatályon kívül helyezést eredményezne. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy megalapozatlan az elsőfokú ítélet, ennek megfelelően tárgyalást tartott, bizonyítást vett fel, amelynek eredményeként helyesbítette, illetve kiegészítette az ítéleti tényállást, amely harmadfokon irányadó. E tényállás alapján pedig okszerű következtetést vont le a vádlottak bűnösségére és cselekményük minősítése is törvényes. Ugyancsak a büntetési céloknak megfelelő fő- és mellékbüntetést szabott ki mindkét vádlottal szemben, azonban a törvény kötelező előírása ellenére a bűncselekményt haszonszerzés céljából elkövető vádlottakkal szemben, akiknek megfelelő jövedelmük és vagyonuk van, nem szabott ki pénzbüntetést. Ezen túlmenően sérelmezte a bűnügyi költség elengedését, utalva arra, hogy a szakértők kirendelésére szükségszerűen, a tényállással összefüggésben került sor. Ezért indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság változtassa meg a másodfokú ítéletet, a vádlottakkal szemben szabjon ki pénzbüntetést is és az I. rendű vádlottat kötelezze a vonatkozásában felmerült teljes bűnügyi költség megfizetésére.

[21] Az I. rendű vádlott védője a harmadfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében fellebbezését és annak írásbeli indokolását változatlanul fenntartotta.

Hangsúlyozta, hogy téves prekoncepció alapján indult a nyomozás, amely így nem vizsgálta, hogy más személy lehet-e az elkövető. Álláspontja szerint a törvényszék csak a terhelő bizonyítékokra helyezte a hangsúlyt, ugyanakkor érvelése szerint az I. rendű vádlott vallomásaiban nincs lényegi ellentmondás, arra, hogy az I. rendű vádlott mikor hagyta el a buli helyszínét, nincs konkrét adat, és kiemelte, hogy a másodfokon kirendelt szakértő csupán 50 százalékos bizonyossággal állította, hogy lehet elkövető az I. rendű vádlott. Minderre figyelemmel elsődlegesen az I. rendű vádlott felmentésére tett indítványt, míg másodlagosan az enyhítő körülmények számára és nyomatékára figyelemmel a vele szemben kiszabott büntetés enyhítését kérte.

[22] A II. rendű vádlott védője a harmadfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében bejelentett fellebbezését és annak írásbeli indokolását változatlanul fenntartotta, azt megismételte. A bizonyítékok részletes értékelésével és elemzésével rámutatott arra, hogy miért nem állapítható meg kétséget kizáró módon az I. rendű vádlott bűnössége és így a II. rendű vádlotté sem, majd részletesen indokolta azon álláspontját, hogy a II. rendű vádlott bűnösségére akkor sem lehet a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kétséget kizáró módon következtetni, amennyiben az I. rendű vádlott bűnösségét megállapítja a bíróság. Minderre figyelemmel a II. rendű vádlott felmentését indítványozta.

[23] Az I. rendű vádlott az utolsó szó jogán a nyomozás tévedéseire hívta fel a figyelmet, kiemelte, hogy rabosításkor a magasságát 180 cm-ben rögzítették, hogy az elkövető fején két heg is van, de csak egyet vizsgáltak, míg az ő fején nincs heg és a bulin készült fényképek is azt támasztják alá, hogy nem volt olyan hosszú haja, mint az elkövetőnek.

[24] A II. rendű vádlott nem kívánt felszólalni az utolsó szó jogán.

[25] A felmentésre irányuló fellebbezés az I. rendű vádlott tekintetében nem megalapozott, ugyanakkor a II. rendű vádlott tekintetében alapos.

[26] A harmadfokú bíróság megállapította, hogy az ügyészség, valamint a vádlottak és védőik részéről helye volt a másodfokú ítélet elleni fellebbezésnek, a harmadfokú bírósághoz fordulásnak a Be. 615. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés a) pontja alapján, mert a másodfokú bíróság olyan vádlottak bűnösségét állapította meg, akiket az elsőfokú bíróság felmentett, ekként a harmadfokú eljárás lefolytatásának törvényi feltételei fennálltak.

[27] Az ügyészség, a vádlottak és a védőik által bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a másodfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 618. § (1) bekezdése alapján teljeskörűen bírálta felül. Ebből következően a harmadfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, a másodfokú ítélet

megalapozottságát, a vádlottak bűnösségének megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[28] A harmadfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy mind a Monori Járásbíróság, mind a Budapest Környéki Törvényszék eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértésre egyik érdekelt sem hivatkozott. A Fővárosi Ítéltábla a felülvizsgálat során azt is megállapította, hogy az első- és másodfokú bíróság a tárgyalása során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlottak és a védők az eljárásban törvényes jogaikat maradéktalanul gyakorolhatták, az eljárásban résztvevő személyek – a vádlottak, a kihallgatott tanúk és az igazságügyi szakértők – figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően történt.

[29] A Be. 619. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletet meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Budapest Környéki Törvényszék által megállapított tényállás a II. rendű vádlott tekintetében a Be. 617. §-ára figyelemmel, a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja alapján részben megalapozatlan, mert a másodfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Előre bocsátja a harmadfokú bíróság, hogy az ügyben csupán közvetett bizonyítékok állnak rendelkezésre.

[30] Az ítéltábla álláspontja szerint az ügyben eljáró bíróságok a tényállás maradéktalan tisztázására törekedtek. Ennek keretében az elsőfokú bíróság kihallgatta a vádlottakat, akik éltek a vallomástétel megtagadásának jogával. Az I. rendű vádlott mind a nyomozás, mind a tárgyalás során tagadta bűncselekmény elkövetését, gyanúsítottai vallomásaiban érdemi védekezést terjesztett elő. A II. rendű vádlott a nyomozás során, a 2020. május 7-i folytatólagos gyanúsítottai kihallgatása alkalmával az I. rendű vádlottra nézve tett terhelő vallomást, majd vallomását visszavonva, később következetesen tagadta bűncselekmény elkövetését. Az I. rendű vádlott érdemi védekezésére figyelemmel a járásbíróság kihallgatta a üzlet alkalmazottait, így tanú1-et, tanú2, tanú3-at, sértett1t, tanú5t, tanú13t, tanú6 és tanú18 benzinkutasokat, a házibuli résztvevőjeként tanú11t, tanú8t, az ügyben eljáró nyomozót, tanú26 címzetes rendőr alezredest és vizsgálót, tanú25 rendőr alezredest, továbbá a Be. 527. § (1) bekezdés a) pontja alapján felolvasta tanú9 tanú20 és tanú10 tanúk vallomásait, lejátszotta a fegyveres rablást rögzítő kamerafelvételeket, antropológus szakértőt rendelt ki, akit a tárgyaláson meghallgatott, majd felhívta szakvéleményének kiegészítésére és ismertetéssel tette a bizonyítás anyagává valamennyi szakértői véleményt, valamint a releváns nyomozati iratokat, különösen a helyszínbemjárás adatait, a rendőri jelentéseket, a kamerafelvételekről készült feljegyzéseket, a poligráfus szaktanácsadói véleményt. Az elsőfokú bíróság elfogadta az antropológus szakértő kiegészítő szakvéleményében írt módosítást, amely alapján kizárta, hogy a helyszíni felvételeken fegyveres elkövetőként az I. rendű vádlott látható. Ezen túlmenően foglalkozott az I. rendű vádlott baráti összejöveteletről történő távozásának időpontjával - a letartóztatás tárgyában tartott ülésen tett vallomás kivételével - összevetve az I. rendű terhelt gyanúsítottai vallomásait a tanúk vallomásaival, valamint a benzinkúti vásárlások nyugtáin fellelhető

időpontokkal; részletesen elemezte a buli helyszíne és a üzlet közötti távolság alapján azt, hogy a rendelkezésére álló időben az I. rendű vádlottnak volt-e lehetősége oda eljutni, átöltözni (cipő, ruha) a II. rendű vádlott gyanúsítottai vallomásában előadottakra, valamint a Messenger üzenetekre figyelemmel; jelentőséget tulajdonított annak a körülménynek, hogy sem az I. rendű vádlott barátai, ismerősei, sem a rablás során jelenlévő eladók nem azonosították az elkövetőről készült felvételek megtekintése után az elkövető személyében az I. rendű vádlottat, vagy bizonytalan felismerést követően azt a tárgyaláson visszavonták; a genetikai szakvélemény tükrében jelentőséget tulajdonított annak, hogy a helyszín közelében lefoglalt törött napszemüvegen – amely nagyfokú hasonlóságot mutatott azzal a napszemüveggel, amelyet az elkövető viselt – a szakértői vizsgálat nem talált egyetlen olyan ujjnyomatot vagy DNS-maradványt, amely alapján az I. rendű vádlott beazonosítható lett volna; illetve elfogadta az I. rendű vádlott azon védekezését, hogy a tőle lefoglalt készpénz más jogellenes magatartásból – PEZ cukorkák kábítószerként történő értékesítéséből – származott. A II. rendű vádlott tekintetében pedig arra az álláspontra helyezkedett, hogy önmagában a II. rendű vádlott napi záraskor tanúsított szabályszegései (indokolatlanul hagyta elől a pénzt, azt nem zárta el a pán célszekrénybe, még akkor sem, amikor meghallotta a csengetést; úgy adta át a rablónak a nála lévő telefonokat, hogy azokra az elkövető nem látott rá; nem használta a pánikgombot az elkövető távozása után, helyette körbejárt az üzletben, így késve értesítette a rendőrséget) kétséget kizáró módon nem igazolják azt, hogy a vádlottak előzetesen megbeszélték a bűncselekmény elkövetését és szándékegységben cselekedtek. Mindezek alapján mindkét vádlottat bizonyítottság hiányában felmentette.

[31] Az ítélettel szemben az ügyészség jelentett be fellebbezést a vádlottak terhére bűnösségük megállapítása és büntetés kiszabása érdekében, hivatkozva arra, hogy az elsőfokú ítélet tényállása a Be. 592. § (2) bekezdés a), b) és d) pontjai alapján részben megalapozatlan, mert az hiányos, részben iratellenes és részben tényből további tényre történő téves következtetés eredménye.

[32] A fellebbezés folytán eljáró másodfokú bíróság az ügyben először nyilvános ülést tűzött ki, majd az ügyészség bizonyítási indítványának helyt adva a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontja alapján törvényesen tárgyalásra tért át és elrendelte együttes igazságügyi orvos és antropológiai szakértői, valamint igazságügyi fotó- és videótechnikai szakvélemény beszerzését, majd az orvosszakértői vélemény alapján ez utóbbi beszerzését mellőzte.

[33] A harmadfokú bíróság álláspontja szerint nem tévedett a másodfokú bíróság, amikor – arra figyelemmel, hogy az elsőfokon eljáró igazságügyi antropológus szakértő szakértői kompetenciáján túlterjeszkedve tett megállapítást arra vonatkozóan, hogy az általa észlelt hajhiány az heg, amely alapján a szakértő kizárta elkövetőként az I. rendű vádlott személyét – új igazságügyi orvos- és antropológus szakértőt rendelt ki igazságügyi szakértő2 szakértő személyében. A tárgyaláson kirendelt szakértő megállapítása szerint lehetséges, hogy az elkövetésről készült kamerafelvételeken az I. rendű vádlott látható. A hajnövekedést illetően a fényképfelvételek alapján úgy nyilatkozott, hogy azok nem zárják ki, de nem is igazolják azt, hogy a időpont11-i elkövetéskori felvételeken az I. rendű vádlott látható. Nem osztotta azt a korábbi szakértői megállapítást, hogy az eltérő hajhosszúság alapot adhatna az I. rendű vádlott kizárására, és nem osztotta azt a véleményt sem, mely szerint az elkövető fejének jobboldali fali táján lévő világos folt heg. Álláspontja szerint lehet heg, viszont az

sem kizárt, hogy egy belenyírás eredménye, amely nem járt bñrsérűléssel, de eredhet technikai okból is, pl. eltérő megvilágítás okán. A szakértő tárgyalási meghallgatása alkalmával fenntartotta, hogy van olyan karakterjegye az elkövető kézfejen lévő bőrelszíneződésnek, ami az I. rendű vádlott tetoválásával megegyező. Az elkövető fejbőrén látható világos folttal kapcsolatban fenntartotta, hogy az nem képhiba, de nem lehet megállapítani, hogy az heg vagy hajhiány. Határozottan állította, hogy szakértői szempontból sem kizárni, sem állítani nem lehet, hogy a felvételeken az elkövető az I. rendű vádlott. A tárgyaláson a két antropológus szakértő ütköztetése során az elsőfokon eljáró igazságügyi szakértő teljes egészében fenntartotta a hegre vonatkozó megállapításait, ugyanakkor nem tartotta fenn a hajhosszal kapcsolatban korábban írt véleményét, e körben egyetértett szakértőtársával abban, hogy a hajhossz és a hajviselet tekintetében nem zárható ki, hogy az I. rendű vádlott azonos lehet az elkövetővel. igazságügyi szakértő2 szakértő mindenben fenntartotta megállapításait, így abban a körben, hogy az elkövető fejes hajbőrén észlelt két folt heg vagy hajba történő belenyírás, az ütköztetésük eredményeként sem került megváltoztatásra. Ezen túlmenően helyesen ismertette a másodfokú bíróság a Budakörnyéki Járásbíróság 2.Bny.544/2020/3. számú – az I. rendű vádlott letartóztatásának elrendelése tárgyában tartott ülésen felvett – jegyzőkönyvében rögzített vallomást és mutatta be a benzinkút kamerafelvételéből kikockázott 6 darab színes fényképfelvételt, valamint az antropológus szakértői vélemény mellékleteként megküldött fényképfelvételeket. Helyesen járt el a másodfokú bíróság akkor is, amikor a Be. 593. § (1) bekezdésének a) pontja alapján az ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés, illetve az általa felvett bizonyítás útján kiegészítette, illetve helyesbítette a történeti tényállást. Egyetértett a harmadfokú bíróság azzal a másodfokú bíróság általi megállapítással is, hogy nem tett eleget az elsőfokú bíróság azon kötelezettségének, hogy a bizonyítékokat ne csupán egyenként, hanem összességében is vizsgálja, és ezen mérlegelő tevékenysége eredményeként vonjon következtetést a vádlottak büntetőjogi felelőssége kérdésében. Tévedett tehát az elsőfokú bíróság akkor, amikor feltétel és ésszerű, logikus kételkedés nélkül fogadta el a vonatkozó kérdésben kompetenciával nem rendelkező szakértő kiegészítő antropológus szakértői véleményének megállapításait és zárta ki kategórikusan elkövetőként az I. rendű vádlott személyt. E kizárás alátámasztására további szakértői bizonyítást - igazságügyi orvosszakértő bevonásával - indokoltan vett fel a másodfokú bíróság, és az ellentmondásokra figyelemmel helyesen ütköztette a tárgyaláson a szakértőket. A törvényszék meggyőző indokát adta annak, hogy miért igazságügyi szakértő2 szakértő véleményét és az abban kifejtett megállapításokat fogadta el, illetve logikus érveléssel fejtette ki, hogy miért értett egyet a Pest Megyei Főügyészség átiratában részletesen felsorolt, az egyes bizonyítékokra egyenként és összességében is kitérő érvrendszerrel. Az I. rendű vádlott másodfokú eljárásban ismertetett gyanúsítottai vallomását - amelyben jelentős ellentmondások voltak fellelhetők későbbi vallomásaival, pl. az időpontok, tartózkodási helye tekintetében - helyesen vetette össze egymással, valamint a tanúk vallomásaival és vont le következtetéseit. Az I. rendű vádlott lakóhelyéről lefoglalt készpénz tekintetében meggyőző indokát adta annak, hogy miért nem fogadta el az I. rendű vádlott által elmondottakat a pénz származását illetően, továbbá a bizonyítékok összevetésével helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az I. rendű vádlottnak volt módja, lehetősége és indoka is a rablást elkövetni, amelybe időben belefért az átlötözés lehetősége is.

[34] A törvényszék ítélete [118]-[172] bekezdéseiben részletesen indokolta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében miért vont le megalapozatlan következtetést az általa helyesen megállapított tényekből, és kiküszöbölte az elsőfokú ítélet iratellenes megállapításait. Helyesen állapította meg a fotó- és videótechnikai szakvélemény mellékletét képező színes fotók alapján, hogy az elkövető bal lábán lévő cipő oldalsó-hátsó része piros betétes volt, ez

alapján pedig tévesen vont le az elsőfokú bíróság azt a következtetést, hogy „az elkövető által viselt Puma cipő fekete és fehér színű, ekként nem azonos az I. rendű vádlott által a 2018. évi rabosítási képén viselt Puma márkájú, fekete és fehér színű, de oldalán piros betétes cipővel”. Helyesen utalt arra is, hogy a II. rendű vádlott az I. rendű vádlott szobájából lefoglalt gáz- riasztófegyver tanúsítványa alapján ismerte fel, hogy ilyen típusú fegyver volt az elkövetőnél, ezzel kiküszöbölve az elsőfokú bíróság azon iratellenes megállapítását, hogy „ezen felismerés során az I. rendű vádlott szobájából lefoglalt gáz- riasztó fegyvert ismerte volna fel, pedig nem ismerhette volna fel, mivel azt vallomása szerint az I. rendű vádlott menekülés közben eldobta”. Ugyancsak meggyőző indokát adta annak, hogy az ismertetett, a kényszerintézkedés tárgyában tartott nyomozási bírói ülésen felvett vallomás milyen lényeges ellentmondásokat tartalmazott az I. rendű vádlott folytatólagos gyanúsított kihallgatásai alkalmával elmondottaknak, és miért állapítható meg az, hogy az I. rendű vádlott 21 óra 30 perc körül távozott a buliból. A másodfokú bíróság helyesen utalt vissza arra az ügyészi érvelésre, hogy az I. rendű vádlott vallomásaiban tetten érhető változtatások nyilvánvaló oka, hogy az I. rendű vádlott a letartóztatása tárgyában tartandó ülések előtt részére átadott nyomozás anyagának folyamatos megismerésével tudomást szerzett a benzinkút kamerafelvételeiről kimentett fotókról, így arról is, hogy azokon mely időpontban látható, és ennek megfelelően módosította a vallomását, azonban figyelmen kívül hagyta, hogy e fotókon szereplő időpontok a tényleges időnél 1 órával kevesebben mutatnak (nyomozati irat 179. oldal, 331. oldal, illetve 721-723. oldal). Így ténylegesen először 23 óra 57 perckor, másodjára 00 óra 38 perckor járt a benzinkúton, amit a valós időt tartalmazó, vásárlást igazoló nyugták is alátámasztanak. Az I. rendű vádlottnak tehát 21 óra 30 perc és 23 óra 57 perc közötti időintervallumra lényegében nincs alibije, amely pontosan megfeleltethető a bűncselekmény elkövetéséhez szükséges időtartamnak. A másodfokú bíróság tehát meggyőző indokát adta annak, hogy a vádlottak bűnösséget tagadó vallomásával szemben az ítéleti tényállást miért Terhelt2 II. rendű vádlott és a tanúk vallomásai alapján részletezett, egymást alátámasztó bizonyítékok, a rendőrtanúk, a poligráfos szaktanácsadói vélemény, az antropológus szakértői vélemény, a rablást észlelő közvetlen tanúk vallomását alátámasztó kamerafelvételek, a nyomszakértői vélemény alapján állapította meg.

[35] A bűncselekmény elkövetését alátámasztó bizonyítékok I. rendű vádlott tekintetében zárt logikai láncot alkotnak, amelyek közül külön kiemelandő II. rendű vádlott I. rendű vádlottra tett terhelő vallomása.

[36] A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint tehát a másodfokú bíróság által megállapított tényállás az I. rendű vádlott tekintetében megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[37] A harmadfokú bíróság álláspontja szerint a törvényszék a bizonyított tényekből logikai úton további tényekre helyesen vont le következtetést az I. rendű vádlott tekintetében, azonban megalapozatlanul vont le következtetést a II. rendű vádlott bűnösségére.

[38] Az eltérő tényállás megállapítására és az I. rendű vádlott felmentésére irányuló vádlotti és védői fellebbezés nem alapos, ugyanakkor a II. rendű vádlott felmentésére irányuló vádlotti és védői fellebbezés megalapozott.

[39] A Be. 619. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan. Itt jegyzi meg az ítéltábla, hogy az I. rendű vádlott fellebbezésében bizonyítási indítványt terjesztett elő, amelyet a harmadfokú bíróság a Be. 619. § (2) bekezdése alapján elutasított. Az I. rendű vádlott védője a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő tényállás megállapítására irányuló fellebbezése pedig eredményre nem vezethetett.

[40] Ugyanakkor a harmadfokú bíróság álláspontja szerint a másodfokú bíróság által megállapított tényállás a II. rendű vádlott tekintetében részben megalapozatlan, mert a törvényszék a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. A másodfokú bíróság abból a tényből következtetett a II. rendű vádlott bűnösségére, hogy megszegte a pénzkezelési szabályokat, nem használta a pánikgombot, átadta mobiltelefonjait az elkövetőnek, lényegében késve értesítette a rendőrséget, nem zárta be a pénzt a páncélszekrénybe akkor sem, amikor a csengetést meghallotta, annak ellenére, hogy 90 százalékban biztos volt abban, hogy a testvére az elkövető, illetve a II. rendű vádlott bűnösségére vont le következtetést a Messenger beszélgetések tartalmából is.

[41] Előre bocsátja a harmadfokú bíróság – ahogyan erre korábban is utalt -, hogy az ügyben lényegében közvetett bizonyítékok állnak rendelkezésre. A kimunkált bírói gyakorlat szerint a tényállás megállapítása szempontjából a közvetett bizonyíték valamely tény bizonyítására akkor alkalmas, ha a bizonyítandó tényen kívül minden más tény lehetősége kizárt; ezért ha az ügyben a bűnösség irányába mutató közvetlen bizonyíték nincs és a rendelkezésre álló közvetett terhelő bizonyítékok kétséget kizáró módon csak arra adnak következtetési alapot, hogy a bűncselekményt a vádlott is elkövethette, de a terhelő adatok alapján a vádlott tagadását megcáfolni nem lehet és további bizonyítékok beszerzésére nincs mód: a vádlottat az ellene emelt vád alól bizonyítottság hiányában fel kell menteni (BH2003.145., BH2021.35.). A harmadfokú bíróság álláspontja szerint az ügyben nincs olyan tényeket megalapozó bizonyíték, amiből azt a következtetést lehetne levonni, hogy az I. és II. rendű vádlottak szándékegységben jártak el, az együttműködésben előzetesen megállapodtak, az I. rendű vádlott által elkövetett rablásához a II. rendű vádlott szándékosan nyújtott segítséget. Erre nem lehet következtetni a II. rendű vádlott terhére korábban részletezett körülményekből.

[42] A harmadfokú bíróság felhívja a figyelmet arra, hogy a II. rendű vádlott időpont3 napján tett beismerő vallomásnak minősített gyanúsítottai vallomása (nyomozati irat 785. oldal) az I. rendű vádlottra nézve valóban terhelő, hiszen elmondása szerint a rablás előtti napokban az öccse többször is kijelentette, hogy ki fogja rabolni a boltot, azt könnyű megcsinálni, nincs semmi ellenállás, nincs biztonsági őr. Az sem érdekelte, hogy felhívta a

figyelmét a II. rendű vádlott arra, hogy az egész bolt be van kamerázva. Elmondta azt is, hogy ezért, amikor a rabláskor csengettek a hátsó rámpán, 90 százalékig biztos volt benne, hogy a testvére az, és amikor meglátta, azonnal fel is ismerte a kéztartásáról és felismerte a pisztolyt is. Ugyanakkor határozottan kijelentette, hogy nem szándékosan hagyta kint a pénzt, semmilyen módon nem segítette az öccsét a rablásban. Elmondta, hogy a rablást követő 3. napon mutatta meg a bátyja, hogy a bőrkabátjában rejtett el 5000 és 2000 forintos címleteket, de a 10.000 és 20.000 forintos címleteket máshová tette. Mivel tudta, hogy a bátyjának hol van a házukban rejtekhelye, ezért ezt feltárta a nyomozó hatóság előtt, ahonnan lefoglalásra is került 2.763.000 forint. Hangsúlyozta, hogy nem a testvére járt a fejében, amikor először körbe néztek az üzletben és csak utána hívta a rendőrséget.

[43] Az I. rendű vádlott pedig következetesen tagadta bűncselekmény elkövetését.

[44] A Btk. 14. § (2) bekezdése szerint bűnsegéd az, aki bűncselekmény elkövetéséhez másnak szándékosan segítséget nyújt. A szándék azt fejezi ki, hogy a bűnsegéd tudatában van annak, hogy a tettes milyen jellegű bűncselekményt követ el vagy fog elkövetni; tudatában van annak, hogy cselekménye alkalmas a tettesi cselekmény sikerének előmozdítására; tudatában van annak, hogy magatartása előmozdítja a bűncselekmény véghezvitelét. A harmadfokú bíróság álláspontja szerint az ügyben nem merült fel olyan tény, amely azt igazolná, hogy a II. rendű vádlott tudott arról, hogy aznap a testvére rablást fog elkövetni – a Messenger üzenetváltásaik nem kizárható módon vonatkozhattak a megbeszélrt születésnapra – és ehhez oly módon nyújtott segítséget, hogy a pénzkezelési szabályzat megszegésével a pénzt szándékosan elől hagyta, hogy a pánikgombot szándékosan nem nyomta meg.

[45] A harmadfokú bíróság álláspontja szerint a II. rendű vádlott azzal a magatartásával, hogy a rendőrség azonnalas értesítése helyett az elkövető távozása után körbejárta az üzletet, ezért mintegy 2 perccel később értesítette a hatóságokat, illetve, hogy a rablást követően foganatosított első vallomásaiban nem fedte fel az elkövető kilétét, segítséget nyújtott ahhoz, hogy testvére a hatóság üldözése elől meneküljön anélkül, hogy vele erről az elkövetés előtt megegyezett volna, megvalósította a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző bűnpártolás vétségét. A Btk. 282. § (4) bekezdése értelmében azonban nem büntethető, aki az (1) bekezdés a) pontjában meghatározott bűnpártolást hozzátartozója érdekében követi el. A Btk. 459. § (1) bekezdés 14. c) pontja értelmében a testvér hozzátartozónak minősül.

[46] Minderre figyelemmel a harmadfokú bíróság a Be. 619. § (3) bekezdésére figyelemmel, az ügyiratok alapján mellőzte a másodfokú bíróság által kiegészített, illetve helyesbített történeti tényállásból és annak indoklásából a vádlottak szándékegységére utaló adatokat, illetve helyesbítette a történeti tényállást (elsőfokú ítélet [32] bekezdés) akként, hogy a buli helyszíne cím²⁰ alatti lakás volt, így kiküszöbölve az ítélet részbeni megalapozatlanságát. Mellőzte tehát az ítéleti tényállás [35] bekezdéséből arra való utalást, hogy a II. rendű vádlott, *aki tudta, hogy a testvére csengetett*, a pénzt változatlanul nem zárta el a pánicszekrénybe; illetve az ítélet indoklásának [117] bekezdéséből azt a részt, mely

szerint „kétséget kizáró bizonyossággal állapítható meg mindkét vádlott büntetőjogi felelőssége”; míg a [181] bekezdéséből azt a részt, mely szerint: „az I. rendű vádlott a II. rendű vádlott segítségével tulajdonította el a pénzt” továbbá „a II. rendű vádlott azzal, hogy tudva azt, miszerint az I. rendű vádlott bűncselekményt követ el, ahhoz szándékosan segítséget nyújtott.”

[47] Ezért a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 624. §-a alapján megváltoztatta és Terhelt2 II. rendű vádlottat az ellene a Btk. 365. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett rablás büntette miatt emelt vád alól a Be. 566. § (1) bekezdés c) pontja alapján felmentette.

[48] Ugyanakkor a másodfokú bíróság az általa részben kiegészített, részben helyesbített történeti tényállásból okszerű következtetést vont le az I. rendű vádlott bűnösségére és a cselekménye jogi minősítése is törvényes.

[49] Terhelt1 I. rendű vádlott azzal a magatartásával, hogy a üzlet időpont11-i bevétele és a váltópénzt úgy szerezte meg, hogy az eladókat fegyverrel, vagy annak utánzatával fenyegette, megvalósította a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő fegyveresen elkövetett rablás büntettét.

[50] Az I. rendű vádlott védőjének enyhítés érdekében bejelentett fellebbezése nem alapos. Az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezése ugyanakkor megalapozott.

[51] A Btk. a vád tárgyává tett bűncselekményt 5 évtől 10 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. A másodfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó bűnösségi körülményeket kimerítően számba vette és megfelelően értékelte.

[52] A Btk. 80. § (2) bekezdése szerint határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középmértéke az irányadó. A középmérték a büntetési tétel alsó és felső határa összegének a fele (jelen ügyben 7 év 6 hónap). A harmadfokú bíróság álláspontja szerint nem tévedett törvényszék, amikor a korábban írtak szerinti középmértéktől eltérő mértékben, az enyhítő körülmények számára és súlyára tekintettel, illetve a speciális és generális prevenciók célokra tekintettel az I. rendű vádlottal szemben 6 év 6 hónap fegyház fokozatú, végrehajtandó szabadságvesztést szabott ki.

[53] A harmadfokú bíróság álláspontja szerint a középmértéket el nem érő tartamban kiszabott fegyházbüntetés és a hozzá hasonló mértékben alkalmazott 7 év közügyektől eltiltás mellékbüntetés igazodik ténylegesen az I. rendű vádlott személyiségében és cselekményében rejlő társadalomra veszélyességhez, a bűnössége fokához, az enyhítő és súlyosító

körülmények számához és nyomatékához, azaz az I. rendű vádlott esetében az így kiszabott fő- és mellékbüntetés szolgálja megfelelően a Btk. 79. §-ában írt speciális és generális büntetési célokat egyaránt.

[54] A harmadfokú bíróság – egyetértve a fellebbviteli főügyészség álláspontjával – a másodfokú ítéletet megváltoztatta és a Btk. 50. § (2) bekezdésére tekintettel a törvény kötelező rendelkezése folytán Terhelt I. rendű vádlottat 300 napi tétel, napi tételenként 2000 forint pénzbüntetésre is ítélte. Az ítéltábla álláspontja szerint az I. rendű vádlott tekintetében így kiszabott pénzbüntetés napi tételszáma igazodik az elkövetett cselekmény tárgyi súlyához, míg a pénzbüntetés törvényi minimumhoz közelítő egynapi összege arányos az I. rendű vádlott anyagi teherbíró képességével.

[55] A harmadfokú bíróság a Btk. 51. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel rendelkezett a pénzbüntetés átváltoztatásáról.

[56] A vagyonelkobzás elrendelése a Btk. 74. § (1) bekezdésének a) pontjára figyelemmel törvényes volt.

[57] A harmadfokú bíróság a Be. 574. § (1) bekezdése alapján kötelezte az I. rendű vádlottat az ügyben az ő vonatkozásában felmerült bűnügyi költség megfizetésére és az (5) bekezdés alapján mentesítette őt a genetikai szakértői vélemény díja egy részének megfizetése alól, miután a harmadfokú bíróság álláspontja szerint az részben szükségtelen, részben a bűncselekmény tárgyi súlyához képest aránytalanul magas volt. Egyebekben – a II. rendű vádlott tekintetében a felmentő rendelkezésre is figyelemmel – megállapította, hogy a bűnügyi költség fennmaradó részét az állam viseli.

[58] A Budapest Környéki Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat helyes indokainál fogva a harmadfokú bíróság helybenhagyta.

[59] A harmadfokú bíróság ítélete a Be. 624. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2025. január 15.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva s.k.

Dr. Belovai Henriette s.k.

előadó

bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 7.Bf.844/2022/42. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 6.Bhar.299/2024/9. számú ítéletének rendelkező részében írt változtatással 2025. január 15. napján Terhelt1 I. rendű vádlott tekintetében jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált, míg Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. január 15.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke